

Koeterwaals

Heel lang geleden leefde er op onze aarde een vreemd volkje. Ze hadden geen vaste woon- of verblijfplaats, maar ze woonden daar waar het leven hen bracht en ze verbleven nu eens hier en dan weer daar. Zo struinden ze eeuwenlang over onze aardkloot totdat ze in het hart van een van de huidige continenten alles vonden wat ze nodig hadden: vruchtbare grond, zoet water, een aangenaam klimaat en wat ze het allerbelangrijkst vonden, een vlakke bodem. Ze besloten dat hun toekomst hier zou komen liggen en dat ze niet continu meer wilden verkassen.

Hun nakomelingen leven er na vele, vele generaties nog steeds. Het zijn de Koeterwalen, die als voertaal het Koeterwaals gebruiken. Het is een volk van intelligente en ijverige mensen. Vroeger verplaatsten ze zich met auto's die het milieu aantastten, maar tegenwoordig rijden ze, fier op hun elektrisch paard gezeten, door hun land dat zich uitstrekt zover de hemel reikt.

Is de fut uit hun paarden, geen nood, want in ieder gehucht is een soort stationnetje, waar het kunstdier in een overdekte box op een lopende band gezet kan worden en zo razendsnel vervoerd wordt naar de plaats van bestemming, terwijl het ondertussen opgeladen wordt. De vroegere TGV zou er jaloers op zijn. In die box bevindt zich een hangstoel, waarin de ruiters plaats kan nemen, een virtueel filmpje kan kijken of hightech muziek kan beluisteren. De hangstoel is het meest te vergelijken met een stoel uit de antieke zweefmolen op de kermis, maar dan veel luxueuzer. Voor degenen die willen reizen zonder paard, vooral op regendagen, is er de supermoderne monorail, die de lopende band in snelheid nog overtreft. Uiteraard beweegt alles zich op zonne-energie voort.

De woningen zijn van ondoorzichtig plexiglas en ze zijn klein. In de huiskamers bevinden zich enkele zitzakken, waarop of waarin de Koeterwalen zich behaaglijk kunnen nestelen na gedane arbeid. In de keukens treft men geen serviesgoed, bestek of vaatwasser aan. Eerlijk gezegd is er helemaal niets op de plaats waar de keukens plachtten te staan. Men nuttigt 's morgens een roze pil, 's middags een gele en 's avonds een blauwe. Deze pillen, die door de overheid verstrekt worden, bevatten alle voedingsstoffen die de bevolking nodig heeft, inclusief vitamines en mineralen. Om de 25 meter is er een openbaar waterpunt met plastic kunststof bekers, waar men zijn dorst kan lessen. Andere vloeibare middelen worden niet getolereerd. De slaapkamers zijn voorzien van gestoffeerde rekken, waar men zichzelf in vastzet, gelijkend op de oude autogordels, maar dan met meer gespen. Betreffende rekken kunnen in iedere willekeurige stand gezet worden en ze zorgen voor een behaaglijke nachtrust.

Wasmachines en toebehoren zijn in Koeterwalië niet te vinden, want ze zijn onnodig. De mannen en vrouwen gaan iedere avond na hun werk door een soort wasstraat waar ze van top tot teen worden gewassen en verschoond en waar ze geheel verfrist weer uit komen.

Alle Koeterwalen werken met 100 mensen tegelijk in een ruimte. Deze 100 mensen doen allemaal het zelfde werk, zoals o.a. boekhouden, lopende bandwerk, baby's

verzorgen, lessen volgen via de PC. Zelfs de leraren zitten met zijn honderden bijeen om hun leerlingen te instrueren.

Ook de voortplanting is centraal geregeld en wordt staande uitgevoerd. Het verplichte tijdstip hiervoor is de lunchpauze en het is dan ook logisch dat de Koeterwaal niet monogaam is. De vrouwelijke onderdanen hebben een klein gaatje in hun schouder, waar de mannelijke leden hun pink in drukken gedurende 30 seconden en voilà de daad is geschied door middel van de pinkafdruk. De beste tijd hiervoor is de derde dinsdag van de maand. Het is zo simpel geworden in de loop van de millennia. Een kind kan de was doen, alhoewel de voortplanting enkel aan volwassenen blijft voorbehouden. De minimum leeftijd voor de pinksex is 18 jaar en daar mag nooit van worden afgeweken. De op deze manier geproduceerde kinderen worden en masse verzorgd en opgevoed, weer met 100 tegelijk.

Een jaar heeft 13 manen en na de dertiende maan begint men weer opnieuw te tellen. De dagen van de weken heten nog hetzelfde als vroeger met dien verstande dat de week begint op zondag vanwege alles, dat door de zon opgeladen moet worden. Op vrijdag, het woord zegt het al, hebben alle ingezetenen vrij en op donderdagen vallen meestal de regen- en onweersbuien. Niet altijd, want de opperste Opperkoeterwaal is er van overtuigd dat wat die buien betreft er ook nog een verrassingselement in moet zitten. 's Morgens vroeg laat hij zijn landgenoten dan per hoofdtelefoon weten of ze wel of niet op neerslag kunnen rekenen die dag. Verder wordt op maandagen de maan gelijk gezet, net als vroeger de klokken. De maancyclus is vastgesteld op 4 weken en na het eerste kwartier, volle maan en laatste kwartier eindigt ie met de nieuwe maan. De seizoenen zijn niet meer wat ze ooit waren. Ieder jaar wordt er via een referendum in de dertiende maan democratisch bepaald welk seizoen het komend jaar mag zijn. Meestal wordt gekozen voor de lente vanwege het nieuwe leven overal, maar de meeste stemmen gelden.

Één keer in mijn leven ben ik even binnen de grenzen van dit vreemde land geweest. Ik voelde me er niet thuis. Geen gevoelens, geen empathie, ook nooit ruzie en alles gepland door de weliswaar democratisch gekozen Opperkoeterwalen, maar nee, geef mijn portie maar aan Fikkie. Het was mij te statisch en te beheerst, dus heb ik besloten heel snel terug te keren naar het Nederland van 2015 met zijn drukdoenerij, zijn problemen over alles, zijn bemoeienissen, zijn voetbal en zijn passie, waarbij ik vooral dat laatste wil benadrukken.

Ik verlaat dit cyberland maar gauw door een “klik” en met Control Alt Delete hoop ik er ook nooit meer terecht te komen en ik laat Koeterwalië graag over aan de Koeterwalen. Tot nooit meer ziens!

Resi Faessen-Teeuwen, juli 2015